

MĚSÍČNÍK BUBENEČSKÉ FARNOSTI

LISTOPAD 2023 099

GOTHARD

 České dráhy

Národní dopravnice

CZ-CD 5054 20-38 008-9 BeeTM

3P

+Bubeneč

Milí farníci, již tradičně ve veřejném prostoru zní vánoční koledy už od poloviny listopadu. Možná až tak intenzivně, že některému z nás se už o Vánocích ani nechťejí zpívat. Z mnoha rodin i srdcí jednotlivců zcela plíživě a zčásti pochopitelně vymizelo těšení se na Vánoce a zmínky o nezaměnitelných a něžných okamžicích u betlémských jeslíček jsou už leckdy pouze klišé, která se na nás hrnou z internetu nebo televizních či rozhlasových relací. Není divu, že mnozí už na vánoční svátky v té podobě, jak je tradičně v českém prostředí znaly celé generace, rezignovali a místo stromečků, kapra, bramborového salátu, a ano, i vánočních koled, dávají přednost dovolené na horách anebo koupání v teplých mořích kolem rovníku. A možná jen tak bezděčně si 24. prosince večer dají dárky u koktejlů za barem anebo rozžhaveného krbu někde v šumavských lesích...

A co my? Nechali jsme se úplně ovládnout svým okolím a podrobili jsme se tomuto trendu posledních desetiletí? Nejde totiž pouze o to, zda během vánočních svátků někde navštívíme kostel a dětem či vnoučatům připomeneme vánoční příběh při ledabylé návštěvě betlémských jeslíček, pokud je ve zmíněném kostele vůbec někdo nachystal. Jde o podstatu slavení, na které se máme náležitě připravit. Advent je doba přípravy, rozjímání, smiřování i kladení si různých otázek. O nás samotných, o našich vztazích, o cílech našeho života i o tom, jaké místo má doopravdy Ježíš v mém, našem reálném každodenním životě, nejen v neděli a nejen dvakrát do roka. Pokud čtyři týdny před Vánocemi zkusíme vynechat některé světské radosti a na určitý čas ze svých diářů vypustit aktivity, které jsou možná příjemné, nebo i potřebné, ale ke kterým se dá zase vrátit po Novém roce, možná nám zbude trochu více času na úklid nejen v našich domácnostech, ale i v nás samotných. Tento úklid neznamená pouze přípravu na vánoční zpověď, ale i častější svaté přijímání už od první adventní neděle, větší zájem o výklad bible, pravidelnější soukromá nebo společná

modlitba. Možná právě v kostele během adventních rorátů (u nás každý čtvrtěk ráno při svíčkách) se dokážeme oprostít od vtíravých melodií koled, kterým právě to obehřávání dokolečka dokola bere punc nezaměnitelné krásy. Možná právě při společné mši v úterý, středu či pátek, kdy kostelní lavice téměř zejou prázdnotou, si můžeme uvědomit, jak moc potřebujeme Ježíše nikoli až po své smrti, ale už nyní v tomto čase. Abychom spolu s ním zvládli vše, co není podle našich představ, a čeho i v uplynulém roce 2023 nebylo zrovna málo.

„Já bych rád k Betlému...“ Vzpomenete si na ta slova jedné z nejhezčích českých koled? Možná si je budete pobrukovat už celý advent. Možná si dokážete uchovat čekání na ten zpěv až do Štědrého dne, nebo dokonce až do večerních chvil 24. prosince. Ale – je tomu skutečně tak? Chtěli byste do Betléma nikoli jako do cílové destinace v tyto měsíce nerealizovatelné poutě ve válkou zmítaném Izraeli, ale jako do místa, kde přebývá Ježíš? A my budeme moct být s ním. Možná dokonce chvilku i osamotě, jen my a On. A vůbec by nám nevadilo, kdyby ještě nemluvil, a dokonce ani neočekáváme, že by mluvil naším jazykem. Stačilo by nám se dívat a jen tak být s ním a vedle něho...

Pokud je to pravda, pak je otázkou, proč nespěcháme každý první pátek ke svatému Gothardu, kdy v pět hodin odpoledne můžeme přesně toto zažít. Ticho, Ježíš, pohled na něho a čerpání posily ze skutečnosti, že jsme společně v jedné místnosti...

To je tzv. výstav Eucharistie. Proměněná

hostie vložená do monstrance, zlatého slunečka na vyvýšené noze, aby byla dobře vidět i ze zadních lavic. Navícené místo na oltáři upozorňující, že právě zde a tady je Ježíš, který přišel na svět. Kvůli nám a pro nás. Kvůli mně a pro mě.

Proto v tuto dobu nemáme po kostele chodit, jen tak přecházet křížem krážem. Abychom nenarušili tu chvíli, kterou někdo chce využít na povídání si s Ježíšem. Proto obvykle poklekáme na obě kolena a ukloníme se hlavou. Proto se křížujeme, když kněz na závěr půlhodinové adorace touto monstrancí žehná přítomným.

Je to čas, který bude k dispozici i v roce 2024. Chceme opravdu k Betlému? A jak často k této osobní návštěvě vedeme i mladou generaci a děti? Pojďme společně měnit svět. Už teď, o letošním adventu.

P. Miles

Milí farníci,
pochmurný a unavený listopad se postupně proměňuje v prosinec, já bych se ale rád vrátil k poslední výjimečně slunečné říjnové neděli. V semináři jsme měli tzv. rozptyl. To znamená, že ten den nemáme kromě ranního a večerního žádný jiný společný program. Většinou se rozutečeme po pražských kostelích a návštěvách přátel, tentokrát se nás ale celkem devět domluvilo na společném výletě do jižních Čech na poutní místo Lomec, kde jsme chtěli také

navštívit tamního faráře Josefa Prokeše, s kterým se, někteří více, někteří méně, známe.

Pro vrcholný podzim jsme si snad nemohli vybrat lepší cíl cesty. Poutní kostelík byl v obejmutí zářících stromů, zpoza kterých vystřelovaly hřejivé sluneční paprsky. Pokud toto skryté místo neznáte, vřele vám ho doporučuji. Nedělní mše svatá je od 11 hodin, takže ani z Prahy není třeba vstávat nekřesťansky brzy, zbytek dne pak můžete stejně jako my strávit obědem a odpolední procházkou.

Strávili jsme čas s místními farníky a otec Prokeš nás poté provedl částečně rekonstruovaným areálem poutního místa, o které se stará spolu s několika sestrami a na jehož obnově se svým biskupem postupně pracují. Po obědě jsme spolu s ním ještě navštívili některá další zajímavá místa tohoto malebně zvlněného kraje nadhled Šumavy.

Navštívit buňku víry, která je očividně živá, ale zároveň také stále tápající, kudy jít dál, bylo velmi povzbudivé. Rád bych vám všem popřál, abyste v adventu a zejména o Vánocích, které nemusí být pro řadu z nás časem radostrým, dostali dar pokoje – ať už to bude chvíle ticha, setkání nebo návštěva oblíbeného místa. Velký a dobrý Bůh se stal nejmenším, abychom se s ním mohli setkat v těch zdánlivě nejvšednějších chvílích našich dní.

Jakub

I v uplynulém měsíci na adresu farnosti dorazily dva dopisy. Jeden přišel od velvyslance České republiky v Ekvádoru se sídlem v peruánském hlavním městě Lima a druhý od estonské velvyslankyně v České republice se sídlem v Praze. První uveřejňujeme v kopii originálu, druhý v českém překladu.

EMBASSY OF ESTONIA PRAGUE

Milí farníci z Bubenče, v Estonsku slavíme 2. listopadu svátek Všech dušiček. Staří Estonci považovali celý listopad za dušičkový čas. I dnes, když nastane večer, zapalujeme svíčku, i když ne jako v dávných dobách, abychom ukázali zemřelým duším cestu domů, ale proto, abychom se podívali do svých niter, abychom našli důvod k pokoji a vytvořili si myšlenkový most se světem, jenž pouhým okem nelze vidět.

Více přemýšlíme o minulosti, díváme se dovnitř. Listopad je u Baltského moře nejtemnějším měsícem, kdy je méně slunečního světla a půdu ještě nepokryl bílý sníh. V temnotě listopadových nocí je snadné cítit se osamělými a bezmocnými tváří v tvář všem válkám a krizím, které nám denně přináší média. V těchto chvílích má dobré slovo, přání a modlitba zvláštní hodnotu. Milí členové bubenečské farnosti, vědomí, že se budete v listopadu modlit za Estonsko, naplňuje mé srdce velkým teplem a vděčností. Když myslím na svou vlast, na své maličké Estonsko, daleko na nejsevernějším cípu Baltského moře, na svůj národ, který zažil v dějinách velmi zlé časy, stejně jako Češi, a který se nyní ze všech sil angažuje pro Ukrajinu, stejně jako Češi, pak je vlídné slovo a povzbuzení k nezaplacení.

V Limě, dne 2. října 2023

Věc: **Modlitba za Ekvádor**

Vážený pane faráři,

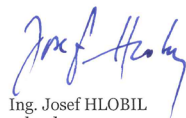
po návratu z dovolené jsem našel v korespondenci i Váš dopis s čj. 157/23 ze 21.8. t.r. s informací, že v rámci cyklu *Modlitba za svět* byl měsíc září věnován Ekvádoru.

Dovolu, abych Vám za Vaše sdělení stejně tak jako za přílohu *Modlitba za Ekvádor* upřímně poděkoval. Vysoce oceňuji, že se Vám do *Modlitby* podařilo promítnout důležité body, které jsou ozdobou této země (např. geografie, kuchyně), a Ekvádorci jsou na ně náležitě hrdí, ale neopomenul jste se dotknout ani bolestivých míst vztahujících se k minulosti (vásky se sousedy), včetně neduhů, které tuto zemi trápí v současnosti (politická nestabilita, produkce a distribuce drog, šedá ekonomika). Cítím se velmi poctěn a děkuji, že jste se pomodlil i za mě a další osoby, které naši zemi v Ekvádoru zastupují.

Škoda, že jsem se k Vašemu dopisu dostal až po návratu do Limy. Celé září jsem totiž pobýval na dovolené v Praze. Kdybych býval byl věděl o *Modlitbě za Ekvádor*, byl bych se do Vašeho kostela 4. září vypravil.

Rozloučím se dnes s Vámi a s Vašimi farníky poděkováním za osvětu o exotických zemích a s přáním všeho dobrého, především zdraví a hodně zdraví ve Vaší činnosti.

V hluboké úctě

Ing. Josef HLOBIL
velvyslanec

Pocit bezpečí Estonců už nikdy nebude takový jako před 24. únorem 2022, kdy začala válka na Ukrajině. Ale když myslím na ukrajinské uprchlíky v Estonsku nebo v České republice, kteří jsou daleko od svých domovů: mnozí z nich už nemají domov, mnozí ztratili blízké, mnozí ztratili naději... když na ně myslím, vím, že nesmíme ztratit víru, jinak jim nedokážeme být oporou ani útěchou.

Děkuji vám za vaši laskavost dělit se o sílu svých duší a modlit se za Estonsko a za Estonce, jakož i za všechny lidi na světě, kteří to právě teď nejvíce potřebují.

Gita Kalmet

Co může udělat pro mír ve světě obyčejný člověk? Nic? Jen čekat, co udělají vlády světa a jak budou reagovat jednotlivé národy na různé národnostní nebo náboženské konflikty? Něco přece jen udělat můžeme. V několikaletém projektu Modlitba za svět putujeme doslova po celém světě: každé první pondělí v měsíci v 17:30 je u Sv. Gotharda sloužena mše za určitou zemi, po níž následuje přednáška, ukončená představením státní hymny. Celý měsíc se pak společně i osobně modlíme na úmysly, týkající se této země. Chceme prosit Boha za bezpečný svět, aby byl místem života nejen pro nás, ale i pro ty, kteří se teprve narodí.

Etiopie

4. prosince 2023 – 31. prosince 2023

Etiopii se říká kolébka lidstva. Náhorní plošinu křížují hluboké rokle, říčky i jezera, ve volné přírodě zde žijí lvi, leopardi, hroši, opice či žirafy. V severní části země leží starobylé město Aksúm, považované za nástupce hlavního města kdysi slavného Aksúmského císařství. U kostela svatě Marie Sionské se nachází kaple, v níž je podle tradice uchovávána schránka úmluvy, židy považovaná za ztracenou v dobách pelištejských válek.

I když je Etiopie jednou z nejrychleji rostoucích ekonomik v regionu a druhou nejlidnatější zemí v Africe s dlouhodobě rostoucími rozvojovými ukazateli, stále se řadí mezi nejméně rozvinuté země světa (zaujímá 173. místo ze 189 zemí). Opakující se extrémní sucha v posledních letech v kombinaci s nepřízní důsledků trvalých změn klimatu přispívají k neefektivnímu zemědělství, které obvykle není schopno uživit ani místní obyvatelstvo, takže se země stále více stává závislejší jak na importu potravin, tak na zahraničních investicích, které by rády investovaly zejména těžbařské firmy, protože jsou zde prozatím nevyužitá naleziště ropy, zemního plynu, niklu, mramoru a žuly, ale i zlata. Navíc už několik let v Etiopii probíhá vnitrostátní konflikt, v jehož důsledku zůstalo více než 5 milionů vnitřně vysídlených osob a téměř 26 milionů osob je odkázaných na humanitární pomoc. K tomu všemu se musí připočítat fakt, že ve srovnání s jinými státy má Etiopie nejnižší dostupnost obyvatel k pitné vodě, a to nejen v subsaharské

Africe. Všechny tyto faktory dohromady jsou častou příčinou nemocí, např. cholery. Chybějící zdravotnické zařízení, chronická podvýživa dětí či omezený přístup ke vzdělání jsou už od roku 2020 násobeny důsledky celosvětové koronavirové pandemie a rovněž války na Ukrajině i v Izraeli. Generace do 20 let chodila nebo chodí do školy v průměru pouze 2,7 roku, přičemž celosvětový průměr se blíží k devíti letům. Nerovnost mezi muži a ženy není ničím neobvyklým, stejně jako děti tvrdě pracující už od sedmi let. V posledních letech se rozvíjí vývoz kvalitní kávy a kožených výrobků, to vše ale tvoří pouze malé procento zisku, který navíc často putuje do bezedné a stále prázdné státní pokladny. Už od roku 2003 působí v Etiopii česká nezisková organizace Člověk v tísni.

Nábožensky je po Arménii hned druhou zemí, která přijala křesťanství za své národní náboženství, zároveň je však místem první Hidžry v islámské historii, kdy křesťanský vládce země přijal muslimské uprchlíky z Mekky, a to už sedm let před útekem proroka Mohameda do Mediny. Nejvíce obyvatel se však hlásí k národní etiopské církvi Tewahedo, jejímž charakteristickým znakem je nejen víra ve všechna křesťanská dogmata, ale i dodržování starozákonních židovských tradic, včetně obřizky, zachovávaní sabatu (kromě neděle), rozdělení zvířat na čistá a nečistá, dále rituálních tanců a mnoha různých postních pravidel. V mnoha rodinách nadále platí, že se muži ženi velmi mladí a automaticky i se svou ženou odcházejí od původní rodiny jinam, kde se snaží žít samostatně. Necítí-li se někdo v tomto věku na založení rodiny, má možnost odejít do kláštera, kde pak celý život žije a pracuje ve společenství s ostatními mnichy.

Večer věnovaný Etiopii – 4. prosince 2023:

17:30 mše svatá s úmyslem za Etiopii 18:15 prezentace základních informací (Šimon Slivanský), historických a náboženských souvislostí (P. Miloš Szabo) a monitoring současného dění v zemi (Jiří Václavek)

V mnoha kostelích je pravidelný úklid obrovským problémem: lidé, kteří svatostánek uklízeli, jsou již přestárlí anebo umřeli a novou partu se příliš nedaří vytvořit. V loňském roce jsme se pokusili pojmout úklid kostela sv. Gotharda po novém a vyšlo to. Každý, kdo je ochoten jednou ročně přijít pomoci dát náš kostel do pořádku, může vyplnit kontaktní formulář v kostele a nedlouho poté se mu ozve manažer úklidu. Tento úkol vzal obětavě na sebe JAKUB HANKIEWICZ.

Když jsme se s manželkou v roce 2017 přestěhovali do Bubenče, minuli jsme hned na první procházce velký kostel. Řekl jsem jí tenkrát, že se budu chodit v neděli na mše. Imponovalo mi, že kostel stál na náměstí, které připomínalo, že jsme se přestěhovali do někdejší první visky za Prahou. Radnice, kostel, hospoda. Vyhovovalo mi, že jde o malou stavbu, nic okázalého, což se dobře hodilo pro tiché nenápadné uctívání, které jsem měl rád. „Vsadím se, že nás tam na mši bude maximálně dvacet,“ řekl jsem ještě Jessice, než jsme zatočili dolů do Stromovky. Následující neděle mě vyvedla z omylu a mám pocit, že tak naše farnost a náš pan farář činí od té doby dnes a denně. V naší farnosti jsem se naučil, že Bůh tu není pro mě, ale pro nás, že spása se netýká jednotlivce, ale společenství, národa, lidstva. A tak jsem si záhy přestal přát, aby nás na mši bylo

těch „maximálně dvacet“, abych měl v kostele vlastní lavici a ve svém klídku si „povídala s Bohem“. Když se mi to dokonce dnes někdy „poštěstí“ v jiné farnosti, připadá mi, že mi k nedělní bohoslužbě něco chybí.

Jsem rád, že po téměř sedmi letech mohu být nejen člen společenství, ale i jeho pomocník. Spolu s Evičkou máme co měsíc na radosti organizaci úklidu našeho kostela. Zprvu šlo o nutnou údržbu – vysát, setřít prach, vytřít apod., ale po více než roce se nám častěji a častěji stává, že se nás sejde více, než je třeba k tomu, abychom udělali tyto základní věci, takže se pouštíme i do dalších aktivit, které kostel zvelebují – nedávno Šimon s Helenou zvládli vymést pavučiny i v těch nejnvyšších místech, Karel zase pracuje na opravě zpěvníků a řada z nás v sisyfovském klání bojuje s plevelem mezi dlaždicemi kostela. Čím dál více z vás mě oslovuje s nápady, co by se ještě dalo v kostele zlepšit, což ve mně podporuje pocit, že jako farnost bereme péči o fyzický Boží prostor zde na zemi za svou.

Úklid máme obecně asi málokdo spojený s radostí, o to víc mě těší, že v případě tohoto úklidu mi na mysl tane právě slovo radost. Ta začíná už okamžikem, kdy na úklid přicházíte s úsměvem, a to přestože začínáme v sobotu v osm hodin ráno! Úklid kostela není jen o luxování, vytírání nebo vymetání, jde rovněž o příležitost potkat se nebo se seznámit s ostatními lidmi z farnosti.

Naše práce je společná. Neobejde se tedy bez vzájemné pomoci a dává nám možnost prohodit s druhým i pár slov. Proto vždy začínáme nejen modlitbou, ale také krátkým seznamovacím kolečkem. Každá skupinka, která se sejde na úklid, je jiná, a tak se už před úklidem těším na to, jakou atmosféru do kostela tentokrát všichni přineseme. A tak je úklid kostela zároveň aktivitou, která buduje naše společenství, i činností, při níž si ho můžeme užívat a radovat se z něj. Děkuji všem, kdo chodíte, když vás pozveme, kdo chodíte, i když vás nepozveme, kdo chodíte s občerstvením, dětmi, nápady a úsměvem, a, Evo, tobě moc děkuji za příjemný a milý tandem.

Milí čtenáři,
rok se s rokem sešel a vy již jistě netrpělivě očekáváte informace o vánočním stromu splněných přání a tříkrálové sbírce. Všechno bude!

V uplynulých letech byl náš strom splněných přání zaměřen na seniory z naší farnosti. Loňský ročník se nesl v duchu expanze mimo farnost, konkrétně k dobrovolníkům Iniciativy Hlavák. Vzhledem k tomu, že se tento trend osvědčil, rozhodli jsme se i letos opustit teplo domovské farnosti a vyrazit mezi lidi. Bubenečský vánoční strom splněných přání 2023 podpoří vybrané zaměstnance ČSAP (Česká společnost AIDS pomoc), kteří mají na starost anonymní testování, prevenci, diagnostiku, léčbu a následnou péči o HIV pozitivní klienty. Konkrétní forma je zatím v jednání, o všem budete včas informováni.

O koho se vlastně jedná?

Česká společnost AIDS pomoc (ČSAP) vznikla koncem roku 1989 jako iniciativa ze strany blízkých, známých a rodin HIV pozitivních občanů s cílem jim prakticky pomáhat při řešení každodenních komplikací, které infekce HIV přináší. Práce sdružení se postupně rozšířila i o prevenci a osvětu a do její činnosti se zapojil i větší počet samotných HIV pozitivních osob. Významným milníkem v činnosti bylo vybudování sociálně-azylového centra Dům světla koncem 90. let, od kdy ČSAP nabízí rovněž bezplatné anonymní testování na HIV a azylové a ubytovací služby pro HIV+

osoby. Organizace realizuje AIDS poradny, bezplatné anonymní testování na protilátky HIV v Praze, Brně, Ostravě, Olomouci a mobilní poradně v sanitním voze a také nonstop telefonní poradenskou linku pro oblast prevence HIV/AIDS a další aktivity. V nedávné době spolek rozšířil svou činnost i na oblast právní pomoci v případech diskriminace HIV pozitivních osob a na snižování společenského stigma, které s sebou HIV infekce může přinášet. Financování organizace je z dotací, darů a příspěvků.

Podporou zaměstnanců chceme vyjádřit vděk za jejich práci a nasazení a zároveň alespoň minimálně přispět k tomu, aby se při vykonávání nepopulární a stigmatizované činnosti cítili o něco komfortněji.

Více na webových stránkách ČSAP:
www.aids-pomoc.cz

Na začátku následujícího roku od 1. 1. do 14. 1. 2024 se uskuteční tradiční Tříkrálová sbírka, pořádaná pod hlavičkou Charity Česká republika. Stejně jako v minulých letech poputuje nemalá částka zpět do naší farnosti na náš záměr, o němž budete informováni v příštím čísle. Stejně jako v minulých letech sháníme koledníky!

Chcete vědět víc? Chcete se stát koledníkem? Oslovte nás! Napište nám! Děkujeme!

Vaši

František a Anežka

6. prosince 2023

185. VODY MERÍBY A ÁRONOVA SMRT
Numeri, kap. 20

Opět se vracíme k zastávce Židů v Kádeši, odkud vyslal Mojžíš zvědy do kanaánské země. Jejich návrat do tábora s sebou přinesl rozčarování lidu, jenž očekával snadný vstup na území, které jim podle Mojžíše (žádného jiného prostředníka mezi sebou a Bohem neměli) Hospodin přislíbil. Místo toho se však dozvídají, že Kanaán je obsazen několika národy vyspělejšími a mocnějšími, než jsou oni, a zcela logicky a pragmaticky usoudí, že dobrovolně jim toto území nenechají. Po několika vzpourách a Božích trestech za ně jim nezbývá než se podřídít. Místo přímého obsazení Kanaánu však začíná 40leté bloumání a bloudění po vyprahlé skalnaté poušti. Tato etapa je poznamenána trojí smrtí: jako první ze sourozenců umírá Mirjam (u vyschlého pramene), následuje Áron (na hoře Hor) a nakonec těsně před vstupem do země postihne smrt i Mojžíše. I ten nakonec podlehne nedůvěře Hospodinu, když má znovu vyvést ze skály vodu, aby napojil unavený lid.

13. prosince 2023

186. MĚDĚNÝ HAD A DALŠÍ VÍTĚZSTVÍ
Numeri, kap. 21

Předchozí Mojžíšův hřích není důvodem k tomu, aby rezignoval na poslání, které mu Jahve svěřil už v okamžiku povolání. Naopak, tím věrněji má vyplnit vše, co mu zde na zemi zbývá. Zaslíbenou zemi nakonec sice zahlédne pouze z dálky, nicméně jeho úkolem je dovést Izraelity k jejím hranicím. Během dlouhé cesty budou ohrožováni jak vnitřně, tak zvenčí. Vnitřní hrozbou se stává neposlušnost a nedůvěra, vnější pak nejen nepřátelsky naladěné domorodé kmeny, ale i různá pouštní havěť, ztělesněná do jedovatých hadů. Pravděpodobnost úspěšného završení jejich poutě z Egypta se stává ze dne na den slabší a slabší. Jakou roli pak ve skutečnosti při záchraně sehraje měděný had, kterého Mojžíš vyhotoví, a jak si tuto událost lze přijatelně vysvětlit?

Závěr kapitoly čtenáře nenechává na pochybnostech, že Boží vedení, i když nemusí být člověku srozumitelné, nakonec vede k vítězství. Izraelité prožívají první vítězství při podrobování si nového území, i když k tomu lidsky nemají žádné předpoklady.

20. prosince 2023

187. BALAK A BILEAM
Numeri, kap. 22

Následující tři biblické kapitoly mohou vypadat jako vytržené z pohádkové knihy bájí. Jde vskutku o starobylé orientální vyprávění události, na kterou po mnoha desetítkách let Izraelité vzpomínají jako na zázrak. Jde o shrnutí toho, co ve skutečnosti prožívali dlouho a každý den: nejen na začátku jejich cesty z Egypta, ale ani dlouho poté nic nenasvědčovalo tomu, že by jejich putování mohlo být úspěšné a že by se dočkali toho, co jim Mojžíš na začátku sliboval. Protivníci, které na cestě do Kanaánu potkávali, disponovali mnohaletými zkušenostmi se svými bohy a věstci, zatímco oni mají věřit neznámému a neviditelnému Bohu, který nedovoluje nic z toho, co je (z jejich pohledu) dovoleno okolním (a nutno říct také úspěšným a rozvinutějším) kmenům. Kromě lidských bitev se bude nejen nyní, ale i v budoucnu často odehrávat bitva mezi Bohem a různými bohy či bůžky. Moábský panovník Balak si pozve svého věstce Bileama, kterému ukáže početný lid, tábořící u hranic jeho říše.

Některé vnější zvyklosti v liturgii, a to včetně liturgie mše svaté, se v nás zakořenily tak silně, že na nich lpíme i tehdy, když již dávno pozbyly svého obsahu a pro nově příchozí do církve se stávají nesrozumitelnými. Jednou z nejčastějších otázek lidí, hledajících víru a Boha, je ta, která se týká mše: je tam pro ně tolik nejasných okamžiků a tajuplných úkonů, že se zpočátku v kostele necítí moc dobře, naopak připadají si tam cize, zejména když jim ještě navíc někdo z okolí dá necitlivě najevo, že na rozdíl od nich on či ona tomu všemu rozumí.

Krásným prozřením bývá výklad o vzniku eucharistie a důvodu, proč Ježíš tento pokrm na zemi zanechává. Biskup a kněz pak v roli obřadníka dostávají zcela jasný rámec: u oltáře jsou reprezentanty a zástupci samotného Krista, který znovu a znovu proměňuje každodenní pozemský pokrm a nápoj na pokrm, který nás duchovně posilňuje, abychom dokázali žít podle Božích přikázání. Proč je ale občas u oltáře více kněží nebo biskupů? To na proměnění nestačí jeden? Anebo je zapotřebí víc zástupců Ježíše, aby proměnění bylo dokonalejší? A protože tyto otázky vzbuzují úsměv jak na tváři tázajících se, tak na tvářích zaběhnutých katolíků, zůstává ještě jedna odpověď: je to hezčí a slavnostnější. Což sice pravda je, ale obsahově příliš neuspokojí. Poslední večere byla spíše komorní než slavnostní a Kristus se apoštolům představil jako hostitel a nikoli jako organizátor nějakého shromáždění.

Koncelebraci kněží po mnoha staletích zavedl druhý vatikánský koncil a zároveň přesně definoval, kdy a jak má smysl. Primárně se slavnostnost liturgie nezdurazňuje ani jednou. Naopak, slavnostnost se má chápat obsahově a důstojností při každé jedné mši. Proto se mluví spíše o slavení či sloužení mše, nikoli o jejím konání. Důvodem, proč má kněz vyjít z lavice a postavit se vedle ostatních kněží, je především vzájemnost těch, kteří společně nesou kněžský úkol. Tato vzájemnost se však nemá projevat pouze tím, že jsou kněží spolu u oltáře, ale především tehdy, když u něho nejsou. Proto jsou společná slavení (jedné) mše doporučována tehdy, když se kněží cíleně sejdou na kněžských setkáních, a to buď sami, nebo se svým biskupem. „Náhodně“ ocitnutí se na jiném místě, než je vlastní kostel a farnost, se v rubrikách misálu vůbec nezmiňuje. Možná i proto, aby si kněží v takových chvílích položili otázku, zda i pro ně není někdy vhodné a užitečné postavit a posadit se mezi ostatní lid, který odpovídá, zpívá, naslouchá... Možná pro každého kněze je někdy vhodné, aby byl posluchačem a přijímatelem toho, co jeho kolega v kněžství přítomným nabízí. A v tichu modlitby po skončení mše se ptal Hospodina, zda i on nedělá stejně, nebo možná i větší chyby než ty, které na celebujícími knězi pozoruje.

Pokračování Všeobecných pokynů k římskému misálu:

205. Při každém způsobu slavení je koncelebrovaná mše uspořádána podle společně zachovávaných norem; je však třeba zachovat nebo změnit, co je vloženo dále.

206. Pokud mše už začala, nikdo ať nikdy nepřistupuje ke koncelebraci, a není k ní ani připuštěn.

207. V presbytáři se připraví:

a) sedadla a texty pro koncelebující kněze;
b) na abaku dostatečně velký kalich nebo více kalichů.

208. Není-li přítomen jáhen, plní jemu vlastní úkoly někteří z koncelebrantů.

Nejsou-li přítomni ani ostatní příslušující, mohou se jim vlastní části svěřit jiným vhodným věřícím; jinak je vykonávají někteří z koncelebrantů.

209. Koncelebranti oblečou v sakristii nebo na jiném vhodném místě posvátná roucha, jako když slaví mši jednotlivě. V odůvodněných případech, např. pro větší počet koncelebujících a nedostatek parament, nemusejí mít koncelebranti kazuli neboli ornát, postačí štóla na albě. Hlavní celebrant obléká kazuli vždycky.

Pamětihodné události v roce 1843 (dokončení)

str. 71 - slp. 1

Jeho Veličenstvo zároveň rozhodlo ustanovit po boku Jeho císařské Výchosti¹ dosavadního viceprezidenta gubernia Roberta hraběte Salm-Reifferscheidt², a sice jako správce úřadu Nejvyššího purkrabího, je-

muž z titulu funkce též přináleží vedení stavovských záležitostí – a jemuž Jeho c. k. Veličenstvo ráčilo týmž Nejvyšším rozhodnutím³ nejmilostivěji udělit, s prominutím příslušné taxy, hodnost tajného rady. Velevázení páni stavové Království českého ráčili coby nejmilostivější patroni v roce 1843

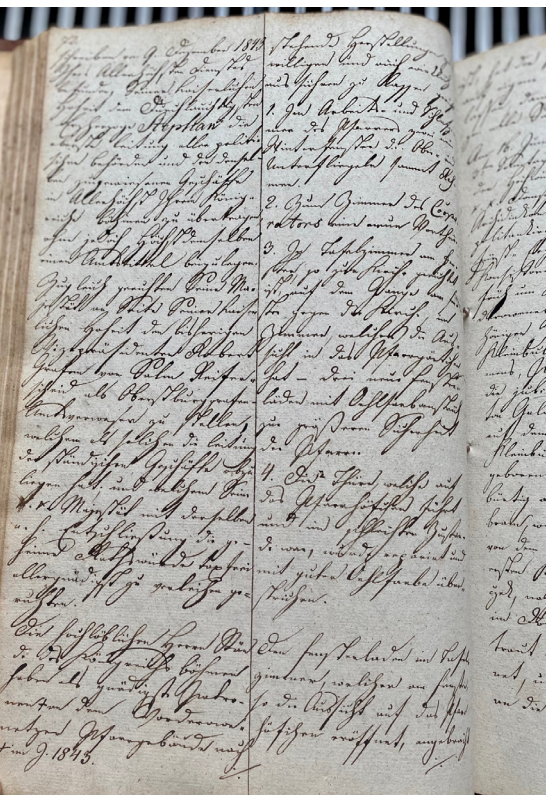
str. 71 - slp. 2

povolit a následně i provést následující úpravy farní budovy v Předním Ovenci:

1. V pracovně a ložnici faráře osadit dvě nová zimní okna, tj. horní i dolní křídla včetně rámu.
2. K pokoji kooperátora přistavět nové vnitřní dveře.
3. K oknu v jídelně, které jest obráceno směrem ke kostelu, a v pokoji s výhledem na farní dvorek pořídit pro lepší zabezpečení fary tři nové okenice, natřené olejovou barvou.
4. Dveře, které vedou na farní dvorek a nacházely se ve špatném stavu, vyčistit a přetřít dobrou olejovou barvou. Okenice v jídelně, odkud se otevírá výhled na farní dvorek, nechal pak na vlastní náklad pořídit farář Karel Ullick (=Uhlík), aby tak farní budova byla zabezpečena ze všech stran.

foto: Mgr. Štěpán Duhář

transliterace, transkripce a překlad:
PhDr. Miroslav Kunštát, Ph.D.

¹ Tj. arcivévody Štěpána, viz překlad příslušných pasáží v předchozím čísle Gotharda (098/2023, s. 10).

² Robert Antonín Ludvík hrabě Salm-Reifferscheidt-Reitz (1804–1875) byl v té době viceprezidentem českého gubernia a později, po krátkém působení v Terstu, zakončil kariéru jako sekční šéf na c. k. ministerstvu vnitra ve Vídni.

³ V originálu „a.h. Entschließung“ (= allerhöchste Entschließung), tj. „Nejvyšší rozhodnutí“. To byla nejčastější forma císařského dekretu, která se používala až do r. 1918 – většinou na základě „nejponiženějšího přednesení“ (= allerunterthänigster Vortrag) vlády či příslušného resortního ministra. Navzdory této terminologii se císařův podpis stal spíše formálním završením nominačního procesu nejvyšších státních úředníků, univerzitních profesorů apod.

Žehnání adventních věnců / 3. 12. 2023

Pro většinu českých domácností je adventní věnec jedinou vnější symbolikou adventní doby, jakoby předzvěstí ještě větší výzdoby, která postupně přichází a dokončí se o Štědrém dni. Nic proti tomu, že si nevěřící aspoň tímto způsobem připomínají, že ty čtyři týdny před slavením Narození Pána Ježíše ještě nejsou Vánoce. My věřící bychom však měli v adventních věncích spatřovat mnohem více, a to obsah, který měly v čase, kdy vznikaly: kruh symbolizuje sjednocené společenství, svíčky čtyři neděle a zelená barva chvojí naději, že každého z nás skrze Ježíše Bůh vysvobodí ze záhuby. A tak své adventní věnce žehnáme, a to nikoli individuálně, ale právě ve společenství. Přineste své věnce do kostela včas před první i druhou mší, předejte je otci Milošovi, který je pečlivě rozloží kolem oltáře tak, aby nikomu nepřekážely.

Svatomikulášský večer / 5. 12. 2023

V předvečer svátku svatého Mikuláše, 5. prosince, se v našich ulicích objevují desítky postav svatého Mikuláše, který v doprovodu andělů a čertů hledá domácnosti s dětmi. Jejich úkolem je odměňovat hodné, povzbudit váhající a také náležitým způsobem potrestat zlobivé. Mikulášové se tak stávali pomocníky rodičům ve výchově jejich dětí. Dnes už se netrestá vůbec, povzbuzuje málo, zato odměnami se to v životě dětí jen hemží. Do kostela sv. Gotharda vstoupí světec přímo z nebe (proto se vše začíná mší svatou), zda se k němu nalepí i nějaký anděl a zda za ním bude klopytat i čert, zůstává stále velkým tajemstvím. Stejně tak nevíme, zda přijde už na mši, která začíná v 17:30, anebo po ní. Proto buďte v kostele včas! A rodiče ať nezapomenou na adresu farnost.bubeneč@gmail.com napsat něco o dětech, které přijdou (jméno s příjmením, věk a pár výchovných informací – ideálně nejen pro pochvalu a odměnu).

Roráty při svíčkách / 7., 14., 21. 12. 2023

Adventní čtvrtetní rána se v Bubenči tradičně promění na romantické okamžiky, kdy se každý návštěvník mše ponoří do temnoty chrámu, aby

v ní nalezl jasné body světla svíček, rozložených po podlaze kostela. Latinský gregoriánský úvod Rorate caeli nás vrátí do středověku, kdy brzké ranní adventní mše vznikaly, a krátká promluva zase do reality každého dne, v níž můžeme konkrétně projevit svou víru v Boha, naději ve Spasitele a lásku k lidem, s nimiž ho i letos pro sebe a své blízké očekáváme. Liturgický kalendář nám letos přináší nejkratší možný advent, protože poslední den adventu je vlastně neděle Štědrého dne. Proto i těch rorátních mší bude letos málo, pouze tři. Využijete některou z nich, abyste se přinutili vstát ráno dříve než jindy a vyzkoušet si, zda byste byli ochotni kvůli Ježíši opustit teplé pohodlí a něco konkrétního obětovat?

Vánoční výzdoba kostela / 22. 12. 2023

Kouzelné slůvko „se“ v souvislosti s činností, kterou je třeba udělat, neexistuje nejen ve vašich domácnostech, ale ani v kostelích: ani kostel „se“ sám neuklidí, ani vánoční stromky „se“ nepostaví samy, ani jesličky „se“ nenaistalují jen tak kvůli přání nás všech, kteří stále máme Vánoce a jejich výzdobu rádi. Aby advent zůstal adventem a vánoční výzdoba byla v našem kostele opravdu až o Vánocích, hledáme vždy datum nejvhodnější ze všech důvodů, především liturgických a praktických. Prosíme o pomoc s přípravou našeho kostela na letošní vánoční svátky v pátek 22. prosince večer: hned jak skončí mše (cca v 18:00), pustíme se do toho. Dobrá organizace zaměstná opravdu všechny: muže, ženy i děti. Přijďte, i díky vám bude moct každý jít pak domů mezi své blízké brzy, možná už po hodině společné práce.

Bohoslužby o Vánocích / 24. 12. 2023 – 6. 1. 2024

24. 12. 2023	Čtvrtá adventní neděle	9:00, 10:30
25. 12. 2023	Půlnoční	0:00 (Česká mše vánoční)
25. 12. 2023	Narození Páně	9:00, 10:30
26. 12. 2023	svatý Štěpán	9:00
31. 12. 2023	svátek Svaté Rodiny	9:00, 10:30
31. 12. 2023	poděkování za rok 2023	17:30
1. 1. 2024	Panna Maria, Bohorodička	9:00, 10:30
6. 1. 2024	Zjevení Páně	8:00

MŠE SVATÉ V KOSTELE SV. GOTHARDA

úterý 17:30
 středa 17:30
 čtvrtek 6:30
 pátek 17:30
**neděle 9:00
 10:30**

OTEVŘENÝ KOSTEL

pátek 15:00–17:00

ZPOVÍDÁNÍ

30 minut před každou mší
 kromě prvního pátku a neděle

ÚŘEDNÍ HODINY V KANCELÁŘI

středa 14:30–16:45

AKCE MĚSÍCE

1. 12. 2023	výstav Eucharistie (17:00)
2. 12. 2023	úklid kostela (8:00)
3. 12. 2023	žehnání adventních věnců (9:00; 10:30)
4. 12. 2023	Modlitba za Etiopii (18:15)
5. 12. 2023	svatomikulášský večer (17:30)
7., 14. a 21. 12. 2023	roráty při svíčkách (6:30)
8. 12. 2023	Neposkvrněné početí P. Marie (17:30)
8. 12. 2023	setkání pracujících matek (18:30)
10. 12. 2023	ministrantská schůzka (15:00)
15. 12. 2023	návštěvy nemocných (9:00–12:00)
19. 12. 2023	předvánoční zpovídání (14:00–18:00)
22. 12. 2023	vánoční výzdoba kostela (18:00)
24. 12. 2023	půlnoční mše (24:00)
31. 12. 2023	obnovení manželských slibů (9:00; 10:30)
31. 12. 2023	poděkování za rok 2023 (17:30)

EKONOMICKÉ OKÉNKO

Na provoz farnosti a její opravy lze přispět pravidelnou kostelní sbírkou, ale i elektronickou platbou prostřednictvím QR kódu, jenž se nachází na zdi u vchodu do kostela, na webu farnosti v sekci Kontakty anebo i zde na této stránce: stačí ho načíst v aplikaci mobilního bankovníctví: přednastavená částka, kterou každý může upravit dle svých možností, je 100.- Kč.

Můžete-li přispět na chod farnosti anebo na některou oblast jejích aktivit finančním darem, můžete tak učinit anonymně do některé kasičky kostela ve zdi anebo jednorázovým převodem či trvalým příkazem na číslo účtu farnosti **201333389/0800**, vedeného v České spořitelně.

Účel tohoto příspěvku vyjadřuje zvolený variabilní symbol (VS):

- a) oprava elektřiny, topení,
 nutná údržba: VS **5052018**
 b) běžný provoz kostela a aktivity
 farnosti: VS **3032019**
 c) charitativní a humanitární
 projekty: VS **1012020**

běžný provoz kostela
a aktivity farnosti

oprava elektřiny, topení
a úprava sakristie

PRAVIDELNÉ AKTIVITY

zkouška pěveckého sboru	pondělí 18:30
náboženství (5–8 let)	úterý 15:00
náboženství (3. třída)	úterý 16:00
náboženství (10–15 let)	úterý 17:15
modlitba růžence	úterý 17:00
matky s dětmi	středa 9:00
biblický večer	středa 18:15
modlitba nešpor	pátek 17:00

Bubeneč

Farnost sv. Gotharda Praha – Bubeneč, Krupkovo nám. 32/6, 160 00 Praha 6

e-mail: farnost.bubeneč@gmail.com,

IČ: 61380288, č. účtu: ČS 201333389/0800

farář P. Miloš Szabo, mobil: 731 625 968, www.farnostbubeneč.cz

FB: Farnost Bubeneč